

tum, § 4, 1ste Stk., sidste Punktum, §§ 11, 12 og 13, jfr. ogsaa Forslagets § 6, 3dje Punktum i Begyndelsen og § 14.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal fremhæves følgende:

Til Udkastets § 5, 1ste Stk. er gjort en Tilføjelse, sigtende til det Tilfælde, at den Apoteker, der paa Grund af Sygdom eller Svagelighed har maattet opgive at lede Apotekets Drift og som ikke inden Forløbet af en 5-aarig Frist ser sig i Stand til selv paany at overtage Ledelsen, er Indehaver af et reelt Apotek, som han altsaa til enhver Tid er berettiget til at afhænde efter de almindelige, for saadan Afhændelse gældende Regler. For at afskære enhver Tvivl, har man ved Tilføjelsen udtrykkelig taget det Forbehold, at Bestemmelsen om Bevillingens Vortfald efter 5-Mars Fristens Udløb ikke rammer det Tilfælde, hvor Bevillingen i Henhold til de almindelige Regler forinden paa behørig Maade er overført paa en anden kvalificeret Person.

Udkastets § 6 er bleven underkastet en mere gennemgribende Omarbejdelse, idet der i denne er blevet optaget nærmere Regler for, hvorledes der vil være at forholde i Tilfælde af, at en Apoteker kommer under Konkurs eller afgaar ved Døden, uden at Gældsansvaret overtages af Arvingerne, medens Reglerne i § 7 ere blevene indskrænkede til at gælde det Tilfælde, at Arv og Gæld vedgaaes i Apotekerens Dødsbo. For Konkurstilfældes Bedkommende havde Udkastets § 6 i det hele henlagt Ordningen til Justitsministerens Afgørelse, men medens Vanskelighederne for Justitsministeriet allerede i det mindre komplicerede Tilfælde, at Apotekerbevillingen forbrydes, kunne være ret betydelige ved paa staaende Fod at træffe den fornødne Ordning, der næsten altid vil kræve, at der uophødelig og helst mundtlig indledes Forhandlinger med vedkommende, forøges Vanskelighederne i væsentlig Grad i Tilfælde som de heromhandlede, idet man ikke her staaer over for en enkelt Mand, men lige over for vedkommende Bøes Kreditorer, hvem Boets Aktiver tilhøre, og paa hvem man ikke uden videre kan kaste de Byrder, der kunne flyde af den fortsatte Drift af et Apotek, der hidtil har vist sig ikke at give stort Overskud. Der vil saaledes være Opfordring til at tilvejebringe en legislativ Ordning, af hvilken det klart fremgaar, under hvilke Betingelser Udgifterne ved Apotekets fortsatte Drift komme til at paahvile Konkursboet som Masseudgifter. Denne Ordning maatte derhos bygges paa en Vedtagelse fra Boets (Kreditorernes) Side, idet det dog

vil findes fornødent at foreskrive, at Udgifterne ved Apotekets midlertidige Drift, indtil den med Hensyn til Driftens Ophør eller Fortsættelse, fornødne Vedtagelse kan komme til at foreligge, ere at betragte som Masseudgifter. I Overensstemmelse med disse Synspunkter er Forslagets § 6, for saa vidt den angaar en Apotekers Konkurs, affattet, idet man med Hensyn til de mere specielle Regler om Driftens Fortsættelse og Bevillingens eventuelle Vortfald i øvrigt har tilstræbt den størst mulige Overensstemmelse med Lovforslagets Bestemmelser for til Dels analoge Tilfælde. Som anført har man imidlertid ikke indskrænket sig til at lade § 6 omfatte Tilfælde af Konkurs, men har medtaget det Tilfælde, at Apotekeren afgaar ved Døden, uden at Gældsansvaret overtages af Arvingerne, et Tilfælde, der efter Udkastet falder ind under § 7. Naar Udkastets § 7 nemlig bestemmer, at Dødsboet er berettiget og forpligtet til i et vist Tidsrum at fortsætte Driften af Apoteket, da er denne Bestemmelse formentlig ganske naturlig, for saa vidt Arv og Gæld vedgaaes af Arvingerne, idet Forpligtelsen til at fortsætte Driften har det fornødne Grundlag derigennem, at man har Arvingernes personlige Ansvar for Gælden at holde sig til, et Ansvar, der med fuld Føje vil kunne gøres gældende over for dem, ogsaa for de af Driften flydende Forpligtelser Bedkommende, efterjom de frivilligt ere gaaede ind paa at overtage disse Forpligtelser gennem deres Vedgaaelse af Gælden. Men anderledes stiller Forholdet sig, naar Gælden ikke vedgaaes, idet det formentlig vilde være uberettiget at paalægge Boets Kreditorer et personligt Ansvar for det af Driftens Fortsættelse eventuelt flydende Underskud, medmindre Kreditorerne selv have besluttet, at Driften skal fortsættes for Boets Regning. Man vil derfor, for saa vidt angaar Dødsboet, i hvilke Gælden ikke vedgaaes, naturligt komme til at opstille et System af Regler, svarende til dem, der findes at burde fastsættes for Konkurstilfælde, og det vil saaledes findes berettiget, at man fra § 7 har udsøndret de Tilfælde, i hvilke Gælden ikke vedgaaes, og indordnet disse i § 6, subordnet med Reglerne om Konkurs. Udkastets § 7 Nr. 1, 2det Stk., maatte da, hvis det overhovedet skulde bibeholdes, knyttes til Reglerne i § 6, men af de i Kommissionens Betænkning pag. 69—70 anførte, af et Mindretal fremsførte Grunde, er det fundet rettest ganske at udstøde den i dette Stykke indeholdte singulære Regel af Lovforslaget, i hvilket den efter den forandrede Affattelse af §§ 6 og 7 formentlig vilde være endnu mindre paa sin Plads end i Udkastet.